

Pamiatka zosnulých – 1.11.2018

Ja pôjdem k nemu

*Slzy po kvapkách stekajú z tváre, Ku komu pôjdem s bolesťou v duši
Kto čo len trošičku tuší Čo prežívam práve
Pomôcť tu môže snáď človek ako ja Čo nevie či zajtra otvorí oči
Ktorý silu stráca s odchodom každého dňa A nevie kedy jeho život skončí
Do neba obraciam oči plné smútku K Tomu čo moc má zmeniť všetko raz
Kto za mňa niesol obeť smrti krutú Čo aj mňa biedneho k životu vzkriesi zas.*

2 kniha Samuelova 12:19-23 „I povedal Dávid svojim služobníkom: vari zomrelo dieťa? Odpovedali: zomrelo. Vtedy vstal Dávid zo zeme a umyl sa, pomazal sa masťou a vymenil si rúcho, vstúpil do domu Hospodinovho a klaňal sa Mu. Keď prišiel domov, pýtal si jest'. Doniesli mu a jedol. Služobníci sa ho spýtali: čo to robíš? Postil si sa pre dieťa, kým ešte žilo a plakal si. A keď dieťa zomrelo, vstal si a prijal si jedlo. A on odpovedal: kým dieťa ešte žilo, postil som sa a plakal som, lebo som si povedal: ktože vie, azda sa Hospodin zmiluje nado mnou a dieťa ostane nažive. Ale teraz, keď zomrelo, načo sa mám postiť? Či ho môžem ešte vzkriesiť? Ja pôjdem k nemu, ale ono sa nevráti ku mne“.

Už je tu zas to obdobie, kedy sa znásobujú všetky pocity smútku a straty nad tými, ktorí odišli cestou smrti z tohto sveta. Nezabúdame na nich ani počas roka, ale teraz je to intenzívnejšie, pretože nás k tomu nútia okolnosti sviatkov. Kto miluje nepotrebuje špeciálny čas, miluje stále, či už ten dotyčný žije alebo je mŕtvy. Lebo **láska je to jediné, čo neumiera** – aj viera sa zmení na videnie, nádej na realitu, len láska zostane láskou naveky. No nemali by sme si prejavy lásky nechávať na čas po smrti – cez časté návštevy hrobov, cez množstvo vencov a kytíc, cez mnoho zapálených sviec. **Čas na lásku je tu a teraz, kým žijeme.**

Kráľ Dávid vo svojom živote zažil mnoho požehnania. Biblia ho nazýva „mužom podľa Božieho srdca“ – najkrajšie a najvyššie ohodnotenie smrteľníka. No ani jemu sa nevyhol hriech či smrť. Žiadostivosť Dávida motivovala k cudzoložstvu, zrade, úkladnej vražde, ku klamstvu, hnevu... Z hriechu vzišiel aj Dávidov prvý syn, ktorého mal s Batšebou. Pán Boh mu jeho prestúpenie prikázaní vyčítal cez proroka Nátana. **Dávid pochopil a kajal sa: „Zhresil som proti Hospodinovi“.** Pán Boh mu preto prejavil milosť v tom, že nemusel za svoj hriech zomrieť, no zároveň mu uštedril nezabudnuteľnú lekciu: syn musí zomrieť.

V Dávidovom živote nastáva situácia, ktorú poznáme všetci. Je to čas medzi zistením choroby a smrťou blízkeho. Iste sme aj my niečo podobné prežili:

milovanej bytosti zistili chorobu a tak sme sa s ňou trápili, bojovali, starali sa, modlili, plakali, hľadali možnosti liečby. Urobili by sme všetko, len aby sme pomohli tomu, koho sme milovali. No niekedy nič z toho nestačí a príde smrť.

Ľudia okolo nás chodia po špičkách, boja sa nám to povedať, nevedia, aká bude naša reakcia, *ako sa so smrťou vyrovnáme a čo majú naši blízki robiť, aby nám pomohli, keď strácame v smrti milovaného.*

Vtedy nastáva ďalšia fáza: plačeme ešte viac, vyčítame Bohu, že nevypočul naše modlitby, obviňujeme sa, či sme urobili dosť, upadáme do depresii a strácame zmysel života, lebo ten, koho sme milovali, tu už nie je.

Niečo podobné zažil aj kráľ Dávid. Od ochorenia syna po jeho smrť Dávid bojoval. Postil sa prísne, celé noci ležal na zemi, nejedol, odstrihol sa od celého sveta. Hoci syn vzišiel z hriechu a on vedel, že syn zomrie, nestrácal nádej na Božiu milosť. Stále dúfal a robil všetko preto, aby prišlo k uzdraveniu, aby si to Pán Boh rozmyslel a zachránil ho. **Kým bol chlapec na žive, stále bola šanca, že prežije, že všetko bude v poriadku, že jeho pôst a modlitbu Pán Boh prijme a zachráni jeho milované dieťa.**

Nestalo sa tak. Nečudovali by sme sa Dávidovi, keby prežíval to, čo my, keď nám zomrie milovaný. Chápali by sme jeho smútok, bolesť, hnev na Boha... No nechápeme, čo Dávid urobil – zachoval sa inak, ako sa správame my, keď príde do nášho života smrť.

Keď sa kráľ dozvedel, že jeho syn je mŕtvy, Dávid vstal, umyl sa, natrel sa masťou, obliekol si čisté rúcho, išiel do chrámu a klaňal sa pred Hospodinom. Nepochopiteľná reakcia. Veď to nie je normálne, takto reagovať na smrť malého bábätka. Čo to Dávid stvára? Všetci sa čudovali, každý pokyvkával hlavou a možno si mnohí mysleli, že Dávída táto situácia zlomila a on sa zbláznil.

Dávid však pochopil, že jedna etapa života skončila a začína iná. Nie v zabudnutí, ale v uznaní, že tu už nič nezmôže ani ľudský plač, ani hnev či bolesť. Jeho syn už nie je v jeho rukách a moci. Kým bol na svete, ešte mohol niečo urobiť pre jeho záchranu, no keď prešiel cestou smrti, ľudská múdrosť, sila a schopnosti končia. Tu začína výlučne Božia kompetencia. **Ani ten najväčší pôst, ani ten najbolestivejší plač, ani ten najhrozivejší hnev, nemôžu zmeniť to, čo priniesla smrť. Človek nemá moc vzkriesiť mŕtveho,** tak načo celý svoj ďalší život prežívať v depresii, beznádeji, hneve, strachu či bezmocnosti. Najlepšie, čo môže Dávid urobiť pre seba aj svojho syna je: dať

ho do Božích rúk, Božej milosti. Áno, Boh má moc vzkriesiť, kedy On uzná za vhodné, On môže zachrániť, zmilovať sa, odpustiť hriech a dať život tam, kde smrť prejavila svoju moc. To Dávid vedel: môj syn je v Božích rukách. Teraz je čas na mne: ja pôjdem k nemu - *Dávid si bytostne uvedomoval dočasnosť, pominuteľnosť, krehkosť ľudského života, aj toho svojho.* Aj keď bol kráľ, mocný, silný, Boží muž, aj on pôjde tou istou cestou ako jeho dieťa. S tým sa nič nedá robiť. Zostáva však nádej opätovného stretnutia. **V tejto nádeji našiel silu potešovať všetkých okolo seba. Nie nebol bezcitný, iba vedel, že verí Bohu, ktorý má človeka v moci či žije alebo je mŕtvy.**

Pán Boh Dávidovu vieru a dôveru videl, videl jeho úprimné pokánie aj jeho schopnosť spoliehať sa na Hospodina celým srdcom a tak ho odmenil: novým životom – dal mu iného syna. Ten nenahradil toho mŕtveho, ale pripomenul Dávidovi, že **Boh má moc nad smrťou presne tak ako má moc nad životom. To je dôvodom na potešenie pre veriacich ľudí.**

Dnes sme tu, lebo aj nám niekto zomrel. S tým nič nenarobíme. Spomínajme, odnesme veniec, zapálme sviečku, no pritom všetkom nestrácajme zmysel života ba ani nádej. Nech nám Dávidov príbeh slúži ako príklad pre zvládanie našich ťažkých situácií. **Kým môžeme, pomáhajme, zápasme, modlime sa. Keď však príde koniec a naši blízki budú odchádzať cestou smrti, pripomeňme si, že sú v Božích milostivých rukách a že sa s nimi raz aj my stretieme.** Dôverujme Bohu, že sme v Jeho milosti, či žijeme alebo zomierame. A to preto, lebo v Ježišovi Kristovi dosahujeme večný život a spasenie. Lebo v Kristovi láska nekončí – ani tá Božia a ani tá ľudská.

Dajme našich zosnulých do Božích dlaní a my dôverujme Tomu, kto zvíťazil nad smrťou raz a navždy. Lebo ak to my sami pochopíme, budeme mať dosť síl posilniť aj všetkých okolo nás. Amen.